

Sofia Ivanová

Základná škola, J. Švermu, Michalovce

Rómka

Konečne! Už som sa nevedela dočkať konca školského roka. Aj keď do školy chodím veľmi rada, neskutočne som sa tešila na chalupu. Je to ozajstný poklad. Najradšej by som sa tam aj presťahovala. To by som ale musela každý deň autobusom cestovať vyše 20 kilometrov do školy. A to už... Hlavne to vstávanie... Jednoducho je to chalupa na víkendy a prázdniny. U susedov sú zvieratká, a keďže je v plote bránička, nič mi nebráni kedykoľvek zájsť na druhú stranu plotu a pohrať sa so zvieratkami, ktorých je tam neúrekom. Zájdu aj k nám. Nakrímim ich, takže sú tak trošku aj moje.

Nuž, začali sa prázdniny. Také..., no..., trochu iné ako predtým. Idem na Farmu! Bola som plná očakávania, lebo som nevedela, do čoho vlastne idem. Kam, to som vedela. Hneď za bráničku, k susedom, resp. k susedovi. Čo však budem robiť, to bolo pre mňa veľkou neznámou. Spolužiaci čo-to rozprávali o akejsi „farme“ v telke, ale mne ju mama nedovolila pozerat'. Vraj to nie je pre deti.

Len tak mimochodom – sused. Je to milý, prívetivý a veselý pán. Stará sa o záhradu, zvieratá, stále čosi robí okolo domu. Nádhorne spieva. Ak by sa prihlásil do Superstar, určite by vyhral. On však po tom netúži. Je totiž kňazom. Rozhodol sa urobiť tábor na spôsob Farmy.

Deň D nastal prvý prázdninový pondelok. Zišlo sa nás neúrekom – okolo 50. Boli medzi nami malí i veľkí školáci, ale aj stredoškólači. Pán farár nám vysvetlil, čo budeme robiť – robiť. Vraj vidí, že mnohé deti nevedia do ruky ani metlu chytiť či uvariť si čaj, postarať sa o mladších súrodencov, tak je načase to zmeniť. Bol hlavný farmár dňa, sluhovia, čo pripravovali obed..., jednoducho sme sa museli o seba postarať. Aj keď som mala domov hneď za plotom, nesmela som tam ísť.

Na Farmu prišla aj Zuzka z vedľajšej obce. Bola na prázdninách u svojich starých rodičov. Upútala ma hneď na prvý pohľad. Bola nádherná. Mala dlhé čierne zvlnené vlasy a oči ako čierne uhličky. Pokožku krásnu opálenú, ale trochu inak. Nie do hneda, ale skôr do čierne. Túžila som, aby sme boli priateľkami.

„Ja som Sofia,“ prihovorila som sa jej.

„Ja Zuzka. Budeme sa kamarátiť? Vieš, ja tu nepoznám nikoho.“

„Super! Ja až na Moniku, čo býva neďaleko, tiež nikoho nepoznám.“

Stali sme sa priateľkami. Čoraz viac sme si rozumeli. Bolo to veľmi slušné dievča. Mala aj brata. Bol tiež ako ona. Rovnako opálený, s krásnymi tmavými očami, ale príliš sa na seba nepodobali. Zato si veľmi dobre rozumeli. Bolo mi ľúto, že nemám ani brata, ani sestru. Určite by som takého brata, ako mala Zuzka, prijala.

Spali sme v spacákoch na sene. Bolo to veľmi romantické, aj keď nie príliš pohodlné. Jedna pri druhej.

V jednu noc som začula tichý vzlykot. Opatrne som sa obzrela okolo seba.

Zuzka! Veď to plače Zuzka! Určite sa jej niečo zlé sníva, pomyslela som si. Opatrne som ju chytila za rameno a snažila som sa ju zobudiť. Zuzka však nespala.

„Čo sa ti stalo, Zuzka? Prečo plačeš?“ spýtala som sa jej potichu, aby som nikoho nezobudila.

„Ja neplačem,“ rovnako ticho odpovedala.

„Neklam! Veď vidím, že plačeš. Neboj, aj mne sa niekedy niečo zlé sníva. Mamka ma vtedy zoberie do náručia, pobožká na čelo a zlé sny sú preč.“

„Mne sa nič nesnívalo.“

„Tak potom prečo plačeš?“ vyzvedám. „Už nie sme kamarátky? Priateľky predsa pred sebou nič neskrývajú.“

„Tebe je hej, ale mne?!“

„Ako vieš, ako je mne?“

„Máš fantastickú mamku, ktorá ťa veľmi ľúbi.“

„Áno, aj tetu Iku, babku, dedka, mačičku,“ snažila som sa ju trochu rozveseliť.

„Poviem ti tajomstvo, ale sľúb mi, že to nikomu nepovieš.“

„Jasnačka, veď sme priateľky.“

„Určite?“

„Že sa pýtaš! Pochybuješ o mne?“ Jej slová ma trochu urazili. Ako len môže o mne pochybovať!

„Ja som adoptovaná.“

„No a?“ Ak by nebola noc a decká nespali, nahlas by som sa rozosmiala. „Aké akože nešťastie! Moja babka má sesternicu, ktorá je tiež adoptovaná a nikomu to neprekáža. Preto plačeš? Rýchlo si utri slzy! Si nádherné dievča, nemáš prečo plakať.“

„Lenže to ešte nie je všetko.“

„No tak von s tým! Určite aj to druhé tajomstvo bude rovnaké ako prvé. Teda čo sa plaču týka. Poď, nech ťa objímam, ako zvykla objať mamka mňa. Nech ťa strašidlá nenaháňajú.“

„Môj brat, teda nie brat...“

„O kom rozprávaš? Bratovi či nebratovi?“ Ničomu som nerozumela. Teda jej zajakavému začiatku.

„Janík, teda môj brat, nie je brat.“

„Máš horúčku? Čo to pletieš? Ako tvoj brat môže byť zároveň nebratom?“ Nechápala som. Veľmi sa síce nepodobajú, ale aj Monikin brat je úplne iný.

„Aj on je adoptovaný,“ povedala tíško.

„No, hovorím, máta ťa niečo, čo nie je mátoha. Veď čo na tom, že aj on je adoptovaný.“

„Ale my nie sme súrodenci!“

„Super! Koniec mátoženiu! Ide sa spať!“ Pobožkala som ju na čelo, pritúlila k sebe.

„Nerozumieš si s novými rodičmi?“ nedalo mi sa nespýtať.

„Nie, mám veľmi dobrých rodičov i starých rodičov, ale...“

„Čo za ale?“

„Ale rada by som spoznala aj svojich pravých rodičov,“ povedala nesmelou.

„Svojich pravých rodičov poznáš. Sú to tvoji adoptívni rodičia. Babka vraví, že rodič je ten, ktorý vychová dieťa. Teda máš veľmi dobrých pravých rodičov a už spi!“

„Ale ja...“

„Aké zase ale?!“

„Rada by som spoznala aj svojich biologických rodičov, ale sa bojím. Čo keď sú z chatrče?“

„Chatrče?“

„Áno, chatrče! Som Rómka!“ vyhrklo z nej ako z dela.

„Ty si Cigánka?“ Nemohla som uveriť tomu, čo som počula.

Odsotila som ju od seba.

„Ty si Cigánka! Prečo si mi to tajila? Ako si len mohla?! Chod' preč! Cigáni sú zlodeji! Trikrát nám vykradli chalupu!“

„Ako to o mne hovoríš? Veď sme priateľky!“

„Žiadne priateľky! Cigánka nemôže byť mojou priateľkou!“ Nemohla som uveriť, čo som sa dozvedela. Ja som božkávala Cigánku! Musím si ísť hneď umyť ústa. To nemôže byť pravda!

Noc som prečkala schúlená v spacáku. Nechcela som sa Zuzy ani len dotknúť. Ráno sme sa ani nepozdravili. Predtým nerozlučná dvojica, teraz sme na seba ani nepozreli.

„Mami, chcem ísť domov! Už to tu nevydržím! Prosím, zober ma odtiaľto!“ prosíkala som cez plot.

Musela som strašne vyzerat', keď mama neváhala a zobrala ma.

Doma, teda na chalupe zo mňa sa vylialo more slz.

„Mami, mami, vieš, ja som pobožkala Cigánku! Ja som sa priatelila s Cigánkou! Strašné!“

„Snáď Zuzkou, Rómkou,“ opravila ma mama. „Ja viem, že je Rómka. Rovnako ako aj jej brat.“

„Ty to vieš a dovolila si sa mi s ňou priatelit“?!“

„No a? Prečo nie? Ľudí nemáme posudzovať podľa toho, akej sú farby pleti, národnosti či rasy. V každom národe sú ľudia dobrí i zlí. Čo spravila Zuzka zlé? Predstav si, že ty by si sa narodila ako Rómka. Páčilo by sa ti, aby sa k tebe Zuzka správala ako ty k nej? Odsúdila si ju napriek tomu, že si s ňou strávila nádherné dni, stali ste sa priateľkami, a to len preto, že je Rómka. Veľmi zle si sa k nej zachovala.“

„Ale veď nás vykradli...“

„A čo má s tým Zuzka? Nič! Tak už prestaň vymýšľať a skús porozmýšľať, čo si spravila.“

Bolo mi zle. Mama má pravdu. Tak pekne sme si rozumeli a ja som to všetko zbabrala! Ja! Nik iný.

Rozplakala som sa. Teraz však moje slzy mali inú príčinu. Plakala som nad stratou najlepšej priateľky. Musím to napraviť!

Ráno, len čo zaznel za plotom budíček, utekala som za Zuzkou. Ospravedlnila som sa jej, objala ju a pobožkala.

„Už sa ti nehnusím? Veď som a stále budem Rómka, aj keď mám bielych adoptívnych rodičov.“

„Prepáč, bola som veľmi hlúpa. Čo mám spraviť, aby si mi odpustila?“

„Prísť o rok na Farmu. Určite nás čaká veľa zážitkov.“

„Sľubujem. Už teraz sa teším.“